

## NOSTRE NOM

No es nou, encare que ho sembli. Es vell, encare que no ho sembli.

Fa pochs anys, á primers de Desembre de 1899, se fundá á Barcelona ab aquest mateix nom una societat científica, quin objecte principal era l' estudi y conreu de las Ciencias Naturals pera la formació de la Historia Natural de Catalunya. Are, quatr ' anys després de la fundació d' aquella els mateix s que en ella intervingueren ne fundan una ab el mateix nom, igual esprit é idéntich objecte. ¿Per qué aquesta simultaneitat de noms? ¿Es la mateixa Societat? ¿N' es una de nova? Aném á contestar breument aqueixas preguntas.

Comensá la INSTITUCIÓ molt modestament. Ben prompte s' atreví á scrtir en públich ab un Butlletí, que encare que modest y humil, va atraure tot seguit las miradas dels que á estudis científichs se dedican en nosta pátria. Cresqué ab major rapidesa de lo que al comensament preveyam, gracias al apoyo que 'ns prestaren distingits naturalistas de dintre y de fora casa. L' hi donárem un lema simpátich qu' enclou nostre esprit,..... y seguint sa marxa próspera aná extenent sas tendras brancas fins més enllá de las fronteras, en tant las arrels s' enfozavan més y més cada jorn en el sol de nostra terra. En aquest estat, y creyent alguns consocis que donantli més extensió tindria més vida; que l' ocuparse principalment d' *observar, recullir y anotar*, pera sentar las fitas de l' Historia Natural de Catalunya, especial y casi excludiu punt de mira nostre, era enclourers dins un cercle massa estret; creyent, en fi, qu' eram més coleccionadors que científichs, proposáren un cambi radical, comensant pe 'l nom, fins la més íntima organisació de la Societat. Creguerem nosaltres que aixís nostra primera idea no 's realisava; que la *Institució Catalana de Ciencias Naturals* no responía al objecte per que fou fundada la d' Historia Natural; per aixó apartantnos, y deixant proliferar la jove Institució, ens mantením en nostra célula primitiva, (si la expressió 'ns es permesa). Abrassém com á part

de nostra essència á la *Institució Catalana de Ciències Naturals*. Saludém á las demás Institucions y Societats germanas á la nostra.

En altres termes: la *Institució Catalana d' Historia Natural* inaugura una nova sèrie. No ha mort, s' ha metamorfoseat. Esperém que continuarà mereixent l' apoyo y atencions de que fins avuy ha sigut objecte, pera poguer trevallar ab més dalit y entussiasme que may en profit de la ciencia, y enaltime de Catalunya.

Per la Junta Directiva,  
JOSEPH MALUQUER Y NICOLAU, *Secretari*.

---

## UN CAS NOTABLE DE POLINISACIÓ

PER EL

DOCTOR JOAN CADEVALL

Essent la polinissació un acte trascendental pera la conservació de les especies, se comprén que la Naturalesa hagi pres tota classe de precaucions pera assegurar son éxit. Disposicions orgániques les més adecuades, moviments d' aproximació dels estams als pistils y més rarament dels pistils als estams, inflexió del ex-floral, allargament del peu femení y ruptura del masculí pera assolir la superfície del aygua, com succeheix en la *Vallisneria spiralis* L., y per últim la eficás intervenció dels insectes y de les corrents d' ayre son los medis de que ordinariament se val la Naturalesa pera fer arribar el polen sobre l' estigma.

No es mon propósit ressenyarlos aquí, puig que tots se troban descrits en les obres modernes de Botánica. Sols desitjo ferne conèixer un més, qu' observí fa alguns anys, indicat en ma Flora del Vallés, en el qual se troban admirablement combinats un moviment d' inflexió de la rama floral, ab un altre de rotació de l' antera. L' estudi d' aquest fenomen resulta tant més interessant, en quant á mon entendre contradíu l' opinió generalment admesa sobre la dehiscencia estaminal en la familia de les *Arbutáceas*.

Me refereixo al arbust conegut per tothom ab el nom d' *Arbós* (*Arbutus Unedo* L.), comuníssim en les montanyes vallesanes. Com que tè 'ls estams més curts que 'ls pistils, al desprendre el polen, cauría á terra en lloch d' ánar al estigma. Pera evitar aquest contratemps, l' extremitat de l' ex-flo-